

Arrest

nr. 114 081 van 21 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 april 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 mei 2013 met referthenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing van 16 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 19 april 2013.

2. Over de ontvankelijkheid

De tweede en derde verzoekende partij zijn minderjarig.

Een minderjarige wordt als handelingsonbekwaam beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de eerste bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard wordt, ten aanzien van de drie verzoekende partijen, en betreft het dus rechten die aan de persoon verbonden zijn, doch de tweede en derde verzoekende partij beschikken gezien hun leeftijd (respectievelijk 9 en 4 jaar oud) niet over voldoende onderscheidingsvermogen om een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen. Zij dienden aldus vertegenwoordigd te worden door hun vader, moeder of voogd. Aangezien in het verzoekschrift niet gepreciseerd wordt dat de eerste verzoekende partij optreedt in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het beroep van de tweede en derde verzoekende partij onontvankelijk is.

3. Over de gegrondheid

3. 1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

In casu wordt het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing van 16 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van die bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. De eerste bestreden beslissing werd formeel gemotiveerd. Een schending van de “Wet van 29 juli 1991” wordt niet aangetoond.

Aangaande de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM waarbij de verzoekende partij voorhoudt in het bezit te zijn van een attest van immatriculatie “(medisch)”, kan slechts worden vastgesteld dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 28 juli 2011 ongegrond werd verklaard, zodat dit document op heden niet meer geldig lijkt. Verder wordt erop gewezen dat de verzoekende partij nalaat in concreto uiteen te zetten welk familiaal- en gezinsleven zij in België opgebouwd heeft en met wie zij een gezin vormt. Wat betreft de door de verzoekende partij aangevoerde elementen aangaande haar privéleven, met name dat zij meer dan acht jaar in België verblijft, kennis heeft van zowel het Frans als het Nederlands, werkbereid is, op sublieme wijze geïntegreerd is en nauwe contacten heeft met haar alhier opgebouwde vriendenkring, dient erop gewezen dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM. Noch wordt aangetoond dat de door de verzoekende partij opgebouwde contacten in België een dergelijke intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De verzoekende partij licht niet op voldoende duidelijke wijze toe welke voldoende intense sociale, zakelijke of andere contacten zij, op het Belgisch grondgebied, zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM, dan wel dat voormelde elementen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zouden rechtvaardigen. Deze elementen behoren immers tot het

onderzoek naar de gegrondheidsfase van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de verzoekende partij laat na aan te tonen waarom deze buitengewone omstandigheden zouden vormen die het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland rechtvaardigen. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij maakt evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk. Daar waar de verzoekende partij als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht nog de hoorplicht lijkt aan te voeren, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hier beperkt tot een theoretische verwijzing en wordt bovendien benadrukt dat de eerste bestreden beslissing een bestuurshandeling uitmaakt die een weigering inhoudt om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen (in casu de regularisatie van haar verblijfssituatie), die niet onderworpen is aan tegenspraak, daar deze niet gesteund is op een tekortkoming van de betrokkene, zodat de verzoekende partij de hoorplicht als deel van de zorgvuldigheidsplicht niet dienstig kan aanvoeren.

De verzoekende partij voert geen middel aan tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies)."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 8 oktober 2013 staat het volgende vermeld: *"De verzoekende partij beroept zich op de schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en op artikel 8 EVRM. Zij vraagt dat de bestreden beslissing wordt geannuleerd."*

De Raad wijst erop dat in de beschikking van 19 augustus 2013 zeer uitvoerig werd gemotiveerd waarom er geen schending van artikel 8 van het EVRM, van de motiveringplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel aangenomen kon worden. Het is duidelijk dat, indien de verzoekende partijen een vraag tot horen indienen en zo kenbaar maken dat zij het niet eens zijn met de beschikking, maar ter terechtzitting enkel een aantal elementen uit hun verzoekschrift herhalen, terwijl in de beschikking hieromtrent uitvoering gemotiveerd werd en de verzoekende partijen de argumenten van de beschikking niet weerleggen, zij op deze manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 525 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET